

Onderstaand de compacte vertaling van het artikel dat gaat over 'The Night that Disco died', ter achtergrondinformatie op de opdracht Cultuur- en Muziekgeschiedenis (Sneak Preview Muziekeducatie)

Als een bullebak probeert Disco te laten verdwijnen, zijn de homofobe en racistische implicaties niet te negeren

Het was zwarte muziek. Het was holebi muziek. En de 'Disco Sucks' beweging zei: "Burn, baby, burn"

Steve Dahl neemt het voortouw in anti-disco uitroepen tijdens zijn 'Disco Demolition'-event in Comiskey Park, Chicago, op 12 Juli, 1979. (Paul Natkin/Getty Images)

Steve Dahl had zijn droom job als dj bij radiostation WDAI, te Chicago. Vanaf nieuwjaarsdag 1979 echter, om middernacht, veranderde het station haar format naar disco. Dahl beweerde hierdoor te zijn ontslagen en verklaarde enkele maanden later bij radiostation WLUP de oorlog aan de muziek die hem werkloos achterliet.

Dahl begon elke dag disco-nummers te spelen, om vervolgens de naald over de plaat te sleuren, gevolgd door een explosie-geluidseffect. De luisteraars smulden ervan. Kort hierna begon hij 'kill disco'-lidkaarten te drukken en 'death to disco'-rallies te houden waar hij platen vernielde.

Dahl ging met name de geschiedenisboeken in als organisator van de 'Disco Demolition' te Chicago. Honkbal fans kregen een dubbelwedstrijd tussen de White Sox en de Detroit Tigers. Elke bezoeker die een discoplaat meenam kreeg een toegangsticket voor amper een dollar. Het bezoekersaantal werd hierdoor geschat op een paar duizend extra. Dat werden er heel wat meer: maar liefst 59.000 daagden

op. Dahl kwam tijdens de pauze, gekleed in militaire tenue, op het veld waar hij duizenden platen met dynamiet opblies en het publiek ophitste. "Disco Sucks!" Ten slotte braken de toeschouwers uit de zitplaatsen. Dronken renden ze het veld op, met extra platen als brandstof, en maakten hiermee een enorm kampvuur.

Dahl was onder de indruk van het schouwspel, bang voor zijn ontslag, maar werd de volgende dag tot beroemdheid verklaard. Het nieuws verspreidde zich nationaal en disco werd door het mainstream-publiek, met name de aanwezigen van het event, als passé verklaard. Disco werd al gauw een genre om te mijden; Disco-nummers verdwenen uit de hitlijsten in de 8 opvolgende weken, disco-musici werden op black-lists gezet. Disco-fans ervaarden deze omzwaai echter als racistisch en homofob.

Disco werd in de eerste plaats gemaakt door "zwarte en Latino musici" in de vroege Jaren '70 en gepopulariseerd door holebi Dj's en hun publiek. Ze vierden de nieuwe vrijheid die ze gewonnen hadden door gay-rights actiegroepen. "Luisteraars waren transgender en daar maakte niemand een probleem van," aldus Nile Rodgers, frontman van disco-band Chic. "Dit was de wereld waarin ik leven wilde, waar iedereen elkaar mocht... Die wereld ontstond door de muziek."

De film *Saturday Night Fever* populariseerde in 1977 disco. De soundtrack en het verhaal sloot misschien niet volledig aan op de realiteit maar de pure pop-atmosfeer die de film ademde katapulteerde disco naar de mainstream. Slechts 2 jaar later waren er maar liefst 20.000 disco's in de USA. Zoals bij elke culturele beweging waren er natuurlijk tegenstanders en hoewel ze zelf beweerden dat ze enkel de muziek niet konden pruimen, speelde er zoals we eerder zagen meer mee.

Niet iedereen is van mening dat de tegenbeweging racisme of homofobie in de hand speelde. Dahl houdt tot de dag van vandaag vol dat de 'Disco Demolition' enkel als wraakactie bedoeld was na het verliezen van zijn baan.

De anti-disco beweging stierf uit nadat het genre aan populariteit inboette. De deelnemers aan de Disco Demolition zagen hun actie als grappen en grollen maar voor buitenstaanders, of disco fans, was het een angstaanjagend schouwspel vol vooroordelen en woede. Producer Simon Napier-Bell vat samen: "De 'Disco Sucks' beweging was anti-zwart, anti-Latino, anti-holebi, anti-alles dat niet in hun beeld van Amerika paste. De deelnemers van toen zijn de Trump-stemmers van vandaag."